

Arrest

nr. 135 303 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 september 2014.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VERCRAEYE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 mei 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu stelt de verzoekende partij dat er geen belangenafweging is gebeurd tussen de nadelen van een gedwongen terugkeer en de band die er bestaat tussen de verzoekende partij en haar partner en diens familie. Zij wenst in België te blijven wonen, waar ook haar partner en vrienden wonen.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing reeds verwezen worden naar de intentie van de verzoekende partij om wettelijk te gaan samenwonen. Derhalve heeft de bestreden beslissing rekening gehouden met de intentie om samen te wonen, maar voegde de beslissing tevens toe dat dit de verzoekende partij geen automatisch recht op verblijf geeft. Daarnaast wijst de Raad er op dat het in casu niet gaat om een gedwongen terugkeer. De kritiek van de verzoekende partij is derhalve op dit punt niet dienstig.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met dit beoog niet aantoonde dat er hinderpalen aanwezig zijn die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar stelt dat zij in België wenst te blijven wonen bij haar vrienden, wijst de Raad er op dat de feiten aangehaald door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, namelijk haar vriendschapsbanden, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27

juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 19 september 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waar zij niet alleen vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 18 november 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 10 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP verwijst naar de schriftelijk uiteenzetting bij haar vraag gehoord te worden en stelt dat in de beschikking van de Raad van 11 september 2014 de Raad van oordeel is dat zij niet voldoende heeft aangetoond welke de hinderpalen zijn om elders een gezinsleven verder te zetten waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet werd aangetoond. VzP heeft in dit verband drie opmerkingen: (1) sinds 21 februari 2014 woont ze samen met haar partner H. J. C., er is dus wel degelijk sprake van een gezinsleven, (2) in Sierra Leone heerst de Ebola-epidemie, alle reizen worden sterk afgeraden door de FOD Buitenlandse Zaken omwille van het grote gezondheidsrisico, behalve voor medisch personeel (3) Buitenlandse Zaken stelt dat de uitreis mogelijkheden terug naar België zeer beperkt zijn en mogelijks nog beperkter zullen worden in de toekomst. Door de verschillende punten in aanmerking te nemen is er wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM."

2.4. Waar de verzoekende partij aangeeft dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, merkt de Raad op dat noch de bestreden beslissing, noch de beschikking van 10 september 2014 het gezinsleven ontkennen dat de verzoekende partij heeft aangevoerd. Er werd echter in voormelde beschikking op gewezen dat er geen hinderpalen voor het uitbouwen of verderzetten van het gezinsleven elders werden aangetoond. Op dit punt mist de kritiek van de verzoekende partij derhalve feitelijke grondslag. Bovendien werd in het verzoekschrift reeds gewezen op het bestaan van een gezinsleven met haar partner zodat de verzoekende partij haar middel gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 10 september 2014, waardoor er niet aannemelijk gemaakt wordt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.5. Wat de tweede opmerking van de verzoekende partij ter terechtzitting betreft, is de Raad van oordeel dat het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, irrelevant is daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Daarenboven wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet aantoonst dat er een gedwongen verwijdering op til is. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij steeds overeenkomstig artikel 74/14, § 1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet de verlenging van de termijn waarbinnen zij het grondgebied moet verlaten, bij gemotiveerd verzoek kan indienen.

2.6. Gelet op het voorgaande laat de Raad gelden dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe

zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET